

NOKIA
banners inside

BIC-AANDELE

Ek het die rekening vir middagete betaal. Vyf-en-dertig euro. Sonder om te huiwer.

En met een onmiddellike resultaat: nie een van die vroue wat daar was, het dit verwag nie, maar dit was net die begin van die einde van 'n vergadering.

Terwyl ons langs die Seine geloop het, het hulle hier en daar aanhoudend verkennende vrae gevra. Ek het presies geweet waarheen hulle wou gaan. En ek het hulle een vir een daarheen geneem, aan die hand, sonder dat enigeen van hulle dit besef het.

Ek het hulle gevra of hulle die storie ken van Napoleon Bonaparte wat met sy perd op die hoogste heuwel gestaan en dopgehou het hoe hy sou wen, terwyl hy sien hoe sy teenstanders oorweldig word. Nie een van hulle kon antwoord nie. En tog was ek net die Italiaanse indringer wat oor Franse geskiedenis praat. Ahahahah.

Toe het die oomblik aangebreek. Ons het voor 'n kafee gesit, almal besig om roomys te eet, toe die mees ervare vrou uiteindelik die woord geneem en die eerste werklike vraag gevra het.

Die tolspeletjie was verby. Almal was nou weer op die grond. Die tyd het aangebreek om sonder maskers te luister en te verstaan hoe hierdie spel sou eindig.

Namens almal het sy haar dank herhaal dat ek die uitnodiging aanvaar het, maar verduidelik dat hulle uiteindelik aan hul mans verslag sou moes doen oor die uitkoms van ons ontmoeting. Ek het immers die kloppende hart van BIC COMPANY WORLDWIDE geleen, en ek het dit vir net vyf-en-dertig euro gedoen.

Chanel het eenkant gestaan en my dopgehou. Sy het werklik verstom gelyk, en dit het gelyk of sy wonder wie ek regtig is. Later sou sy bieg dat sy nog nooit iemand

soos ek ontmoet het nie.

“Ek glo,” het die dame gesê, “dat al ons mans saam, gesien u talente, nie ’n kwart van u vermoëns het nie. En ek glo werklik dat u in staat is om presies te doen wat u geskryf het – ’n oornamabod vir BIC te loods. Maar my vraag is dit: Vir hoeveel wil u GILLETTENARRATIVE.COM verkoop? En ek belowe u dat ons binne vier-en-twintig uur die kontrak sal teken en dat ek die geld – of die aandele – sal laat deponeer waar u ook al wil.”

Ek het na haar gekyk en geantwoord: “Waarom wil u my webwerf hê?”

Haar antwoord het dadelik gekom. “Ons wil NOKIA-baniere binne die APPLE-webwerf plaas. Is dit duidelik genoeg? Meneer Frega, u het geen idee hoe ver ons bereid is om te gaan om u webwerf te bekom nie. Vir ons het dit fundamenteel geword. Dit is noodsaaklik as ons wil aanhou leef sonder om iets te verloor. Dit is waar dat ons drie miljard dollar se jaarlikse inkomste genereer, maar ons bedryfswinsgewendheid was nog altyd in dubbelsyfers. Ons dra nie die handelsmerk-verspreidingskoste van maatskappye wat gedwing word om enorme hoeveelhede produkte oor die wêreld te vervoer nie. Ons verlies-wins-dinamika werk in driesyfergebied.”

Toe het sy stilgebly en gesê: “Sonder om tyd te mors met eindelose gesprekke, laat ek u ’n aanbod maak.”

En sy het. Sy het die soort aanbod gemaak wat geen logiese of rasonale mens ooit sou weier nie.

Maar my antwoord was dit. “U kan my boeke gratis lees sonder om ’n enkele dollar te betaal. Maar u kan nie agt-en-vyftig jaar se familiewaardigheid binne GILLETTE net vir geld wegneem nie. Alles wat u sien. Alles wat ek gebou het. Alles. Is net een Amerikaanse dollar werd. En daardie dollar sal ek net aan my moeder gee, soos dit hoort. ’n Seun verloën nooit sy moeder nie. Hy bly vir altyd haar seun. En hy sou nooit toelaat dat iemand roekelose of oneerbare daade teen haar uitvoer nie. Hy is net haar seun.”

Hulle het gevra of hulle my na die hotel kon terugvergesel. Ek het hulle bedank en nee gesê. Ek het totsiens gesê en weggestap.

Maar die dag was nie verby nie. Ek moes nog van hul sekuriteitspan ontslae raak. Hulle kon nie meer verstaan waarheen ek gaan nie. Ná drie uur in die Paryse metrostelsel het hulle my kwyttgeraak. Hulle het moeg geword. Hulle het opgegee.

En ek het teruggekeer na die gedeelde kamer tussen Indiërs en Brasilië, die seun van 'n groter God aan wie ek eendag 'n oudiënsie sou moes verleen, net soos 'n vader uiteindelik 'n oudiënsie verleen aan die slegste seun wat hy het.

Ferdinando